

PARTNERS

**HET RECHT VAN
DE STERKSTE**

PARTNERS

**HET RECHT VAN
DE STERKSTE**

MARIA ELFERINK

In deze serie verschenen ook:

Liefde en respect

Schuld en boete

Gebroken vleugel

De Helpende Hand

Schrijver: Maria Elferink

Coverontwerp: Rob Bruinsma

ISBN: 9789402176971

© Maria Elferink 2018

Overzicht van de Partner familie:

De Denver-tak:

John Denver – stamvader

Lisa Denver–Meredith – vrouw van John

Ed Denver – oudste zoon van John en Lisa, overleden in 2012

Tom Kingston – partner van Ed tot 2012, daarna gehuwd met Sigrid Thurvaldson, kraamverpleegster

Kirsten Kingston, dochttertje van Tom en Sigrid

Mohammed el Sana, pleegzoon van Tom en Sigrid

Suzy Denver – dochter van John en Lisa, actrice

Michael, pleegzoontje van Suzy, overleden in 2015

Nick Denver – jongste zoon van John en Lisa, tuinarchitect, gehuwd met Sophie,

De Stacey-tak:

Don Stacey – stamvader

Letty Stacey-Lester – vrouw van Don

Emma Constable-Stacey – dochter van Don en Letty, gehuwd met Duncan Constable, chef-kok

Joe Stacey – zoon van Don en Letty, radiopresentator

Michelle Pardou, partner van Joe

Marie-Claire Pardou, dochttertje van Michelle

Pleegkinderen van de Partners:

Tim Brooks – gehuwd met Maggie Matthews, overleden in 1986, daarna gehuwd met Patricia Vermeulen

Mary Brooks- gehuwd met Danny Thompson

Angie Thompson – dochter van Danny en Mary, bloemiste, gehuwd met Tony Castello, hovenier

Bella Simpson, pleegdochter van Mary

Vrienden van de Partners:

Jef Higgins – ex-collega van Tom Kingston

Judith Tadesse & Ibrahim Yonas – vluchtelingen uit Eritrea

Steve Johnson – inspecteur bij Scotland Yard

INLEIDING

Don Stacey en John Denver zijn al vrienden sinds hun vroegste kindertijd. Daardoor voelen ze elkaar feilloos aan en weten ook hoe ze elkaar aan moeten vullen en versterken. Aan een mens in nood kunnen ze niet zomaar voorbij lopen, dus als de dan 15 jarige tweeling Tim en Mary Brooks hun hulp vragen tegen hun vader, die hen uitbuit en mishandelt, nemen ze hen onder hun hoede. Ze voeden hen op volgens hun overtuiging, dat liefde en respect de basis moet zijn voor de manier waarop mensen met elkaar omgaan en maken van een paar straatschoffies, eerlijke en hulpvaardige volwassenen. Maar ook hun liefde voor muziek dragen ze op hen over. Na verloop van tijd vinden ze alle vier een geliefde en ze vormen samen een popgroep, die ze The Partners noemen. Ze blijven hun hele leven samenwonen en werken. Brengen hun muziek de wereld in en voeden hun kinderen op met de levenshouding die ze zelf al jaren uitdragen. En hun kinderen nemen ook in hun volwassenheid, die boodschap over. Ook zij kunnen een vraag om hulp niet negeren en gaan daar soms heel ver in. Daardoor vinden ze zelf elk ook een partner, die hen in die levenshouding kan volgen en krijgen op hun beurt kinderen. En zo gaat het door. Maar ze beperken hun levensvisie niet tot alleen de eigen familie. Iedereen waarmee ze te maken krijgen, wordt er door beïnvloed en velen nemen de boodschap over.

In de verschillende delen van deze serie volgen we Don en John op hun reis door het leven. We leren hun kinderen kennen; die van henzelf, de aangetrouwde en de aangenomen kinderen. Maar ook de vrienden, oud en jong, die vast dreigen te lopen in een steeds harder wordende maatschappij.

Londen, april 2015

Dit verhaal sluit naadloos aan op het vorige deel van de serie Partners. We volgen eerst de verdere belevenissen van Jef Higgins. We hebben hem leren kennen als voormalig collega van Tom Kingston, de pleegzoon van Partner stamvader John Denver. Toen Jef als militair in Afghanistan was, is hij in handen gevallen van een wrede krijgsheer en zijn bende. Hij is gemarteld en wekenlang misbruikt en zijn geslachtsdelen zijn bij hem afgesneden. Door dit alles is hij psychisch in grote problemen geraakt. Hij voelt zich nog maar een halve man en zijn verloofde heeft hem in de steek gelaten. Enige tijd na zijn terugkeer in Engeland ontmoet hij Tom weer en vertelt hem over de psychische problemen die hij heeft, door wat hij heeft meegemaakt. Tom brengt hem in contact met zijn Partner familie en door hun intensieve begeleiding, komt hij zijn problemen te boven en kan hij weer grotendeels als normaal mens functioneren. Omdat hij zonder geslachtsdelen geen normale seks kan hebben, denkt hij dat een relatie voor hem niet meer mogelijk is en dat hij voortaan alleen door het leven moet. Hij koopt een appartementje in Hammersmith en laat zich omscholen voor de gehandicaptenzorg.

Maar hij is verliefd op Suzy, de lesbische dochter van John en Lisa Denver. In aanvang gelooft hij niet, dat het ooit wat zal worden tussen hen. Ze houdt nu eenmaal niet van mannen. Maar In fysiek opzicht vormt hij natuurlijk geen bedreiging voor haar, wat de seks betreft. Door zijn liefdevolle zorg na de dood van haar partner en pleegzoon, weet hij toch Suzy 's hart te veroveren. Ze zijn een paar maal samen geweest tot beider tevredenheid, dus Jef heeft nu goede hoop, dat deze relatie blijvend wordt. Daar is hij blij om. Het alleen zijn viel hem zwaar na de maanden op Partner House, waar altijd wel iemand was om mee te praten.

Het werken met gehandicapte kinderen blijkt Jef uitermate goed te liggen. Hij volgt een opleidingstraject van werken en leren bij een instituut, dat zowel geestelijk als lichamelijk gehandicapte kinderen huisvest. Jef heeft een goed gevoel voor kinderen en weet meestal snel hun vertrouwen te winnen. Hij kan voldoende geduld en liefde opbrengen om hen dingen te leren, ondanks hun soms geringe verstandelijke vermogens. Bij het instituut, in het zuiden van Londen waar hij werkt, doorloopt hij tijdens de opleiding afwisselend de verschillende afdelingen. Hij draait zowel dag-, avond-, als nachtdiensten en leert geleidelijk de verschillende vaardigheden voor de gehandicaptenzorg te beheersen. Hij vindt de dagdiensten bij de kinderen met een Downsyndroom het leukst. Daar zit voor hem de meeste uitdaging in. De mate waarin het syndroom voorkomt is bij elk kind verschillend, dus wat ze kunnen leren ook. Het vergt veel geduld, maar hij is net zo blij en trots als het kind zelf, als hij het iets nieuws heeft geleerd. Ook al is het iets simpels als zelf een broek aantrekken of een boterham eten. Elk stapje is een overwinning. De meeste kinderen kennen Jef goed en vertrouwen hem. Hij kan ze kalmeren als ze onrustig zijn. Hij neemt ze op schoot en knuffelt ze en praat met ze, zoals een vader of moeder zou doen. Hij houdt van elk afzonderlijk kind, ook als het soms erg moeilijk in de omgang is.

Jef had in maart bij de kinderen met alleen een lichamelijke handicap gewerkt, maar na Pasen kwam hij terug bij de jongste kindjes met Down. Het was al weer een paar maanden geleden dat hij op deze afdeling had gewerkt, maar een paar van de kleintjes kenden hem nog. Dat stemde hem blij. Het deed hem goed om te zien dat de kleine Lizzy nog steeds zindelijk was. Hij had haar geleerd op de wc te plassen, iets wat ze eerst niet durfde. Tijdens zijn vorige periode op deze afdeling was Jef in aanvang de

enige aan wie ze te kennen gaf dat ze moest plassen en die haar op de wc mocht helpen. Het had hem weken gekost om haar zover te krijgen dat ze de andere verplegers ook voldoende vertrouwde om het te zeggen als ze moest en ze haar mochten helpen. Kennelijk ging dat nog steeds goed.

Halverwege zijn eerste ochtend, kwam Lizzy naar hem toe en pakte zijn hand.

Pas, zei ze en wees naar de wc. Ze kon nog niet goed praten, maar Jef begreep het wel en liep met haar naar de wc. Hij deed haar onderbroekje naar beneden en tilde haar op de pot. Maar toen ze ging plassen, begon ze hevig te huilen. Jef hurkte naast haar en sloeg zijn armen om haar heen.

Lizzy, wat is er dan? Waarom moet je ineens huilen?

Au, zei Lizzy huilend. Au.

Doet het plassen au?

Ja, snuffte het kind. Maar ze was klaar met plassen, dus tilde Jef haar van de pot.

Mag Jef even kijken naar je plasgaatje? Vroeg hij vriendelijk.

Ze knikte nog nasnuffend en sloeg haar armpjes om zijn nek. Jef tilde haar op en nam haar mee naar de aankleedtafel naast de wc en legde haar erop. Rustig pratend maakte hij voorzichtig de plooiën tussen haar beentjes schoon en bekeek de plek rondom de blaasuitgang. Hij vond haar schaamlipjes nogal rood en geïrriteerd en ze waren volgens hem wat gezwollen. Hij smeerde er wat verkoelende emulsie op en het meisje werd weer rustig. Omdat het geen pijn meer deed, was het verdriet snel over en na een tijdje was ze het vergeten. Tot ze weer moest plassen. Jef verwachtte weer tranen en die kwamen ook. Het plassen deed haar nog steeds pijn en dat werd in de loop van de middag pas minder. Jef vroeg zich af wat de oorzaak kon zijn en vermeldde het nauwgezet in zijn rapportage van die dag. Hij zocht in de

rapportages van voorgaande dagen naar een mogelijke oorzaak, maar vond daar eigenlijk niets bijzonders. Er werd geen melding van gemaakt. De enige opmerking die hij vond was van de voorgaande nacht. Ze scheen toen een nare droom gehad te hebben en had gehuild. De verzorger die dienst had meldde echter, dat ze snel gekalmeerd was en verder rustig had geslapen. Maar een nare droom kan geen pijn bij het plassen veroorzaken, dus schoof Jef dat terzijde. Hij meldde wel bij zijn collega van de avonddienst wat hij geconstateerd had en vroeg haar extra op te letten. De volgende dag had Lizzy geen last meer met plassen en Jef vergat het voorval. Na vijf dagen dagdienst, volgden vier nachtdiensten en daarna vier avonddiensten, afgewisseld met wat vrije dagen. Dus het duurde een paar weken voor Jef weer dagdienst had. Deze diensten vond hij het prettigst, omdat hij dan intensief met de kinderen bezig kon zijn. Bij de avonddiensten at hij alleen met de kinderen en bracht ze daarna naar bed. De rest van de dienst was meestal vrij saai. Bij de nachtdiensten gebeurde over het algemeen ook niet zoveel. Hij moest dan een paar maal zijn ronde doen en soms een kind een plas laten doen of een schone luier geven. Een enkele keer had er één een nare droom en moest het getroost worden. Maar dat was dan ook alles. Medische handelingen mocht Jef nog niet verrichten. Er waren een paar kindjes met diabetes, die geprikt moesten worden, maar dat deed een collega dan, die al gediplomeerd was.

Er was op deze afdeling ook een jongetje van 5 jaar, dat Paulie heette. Op een morgen moest het kind poepen en Jef ging weer braaf mee naar de wc. Het jongetje had nogal eens last van obstipatie wist Jef, dus toen hij begon te huilen bij het persen was Jef niet verbaasd. Hij kalmeerde het kind en maakte voorzichtig zijn billetjes schoon. Maar het viel hem op dat de ontlasting eigenlijk helemaal niet hard was, maar dat er toch wat sliertjes bloed tussen zaten. Jef maakte hier weer nauwgezet

melding van in zijn rapportage en keek de status van het kind door of zoiets al vaker voorgekomen was. Dat scheen niet het geval te zijn. Alleen las hij dat Paulie de voorgaande nacht een nare droom had gehad en dat hij had gehuild. Iets in de omschrijving van dit voorval trof Jef, maar hij wist niet meteen wat het was. Kinderen hebben wel eens vaker een nare droom, dus wat was er dan voor bijzonders mee, vroeg hij zich af. Hij keek wie er dienst had, afgelopen nacht. Dat was Charles Manning. Een ervaren collega, dus die zou dat heus wel goed opgepakt hebben. Misschien had Paulie last van krampjes, die hem aan het huilen hadden gebracht en was het helemaal geen nare droom. Dat zou natuurlijk ook kunnen. Paulie kon niet praten, dus dan was het altijd moeilijk om te begrijpen, wat een kind aan het huilen bracht. Even in de gaten houden maar, dacht Jef. Maar de volgende dag was er niets meer aan het kind te merken, dus het voorval werd vergeten. Paulie was de rest van de week vrolijk en onbezorgd.

Toen Jef na een paar weken weer dagdienst had, was er een ander jongetje, Mickey van 3, die plots hevig begon te huilen. Jef troostte hem en rook de onmiskenbare lucht van een poepbroek. Mickey was nog niet zindelijk en Jef ging hem dus een schone luier geven. Maar toen hij de billetjes van het kind schoonmaakte, zag hij dat zijn anus bebloed was. Toch was de poep niet hard. Eerder zacht en kledderig. Dat was vreemd, vond Jef. Hij smeerde zelf op het kontje en praatte rustig en luchtig om het kind kalm te houden. Later checkte hij de status van Mickey en las ook hier als enige bijzonderheid in de laatste dagen, dat hij de voorgaande nacht een nare droom had en gehuild had. En weer had Charles Manning dienst. Jef kreeg er een onrustig gevoel van onder in zijn buik. Het moest toeval zijn, hield hij zichzelf voor, maar hij kon het onrustige gevoel niet van zich afzetten en bleef erover nadenken. Hij herinnerde zich Lizzy, die pijn had met plassen en Paulie, die ook pijn had met poepen. Alle drie hadden ze de

voorgaande nacht een nare droom gehad. Toeval? In theorie was dat mogelijk natuurlijk, maar toch... Het zat Jef niet lekker. Hij checkte de status van Lizzy nog eens en zocht naar de dag, dat ze pijn met plassen had. Hij keek wie de nacht ervoor dienst had: Charles. Jef dacht na, wat hij nog meer kon doen om deze toevalligheden te toetsen. Hij keek het rooster na wanneer Charles in maart nachtdienst had en bekeek de statussen van alle kinderen in die week. Hij ontdekte daarbij nog een voorval. Frankie had ook pijn met poepen en bloed in zijn ontlasting gehad en ook bij hem had Charles de nacht ervoor huilen en een nare droom gemeld. Frankie was ook 5 en de oudste van het stel. Vier vrijwel identieke gevallen dus, tijdens de weken dat Charles nachtdienst had. Nog steeds toeval? Het leek steeds minder waarschijnlijk, maar Jef besepte dat het ook niets bewees. Dus wat moest hij nu doen? Hij zocht het protocol op over wat te doen bij verdenking van seksueel misbruik. Hij las dat hij niet zelf de betreffende collega mocht aanspreken, maar het bij het afdelingshoofd moest melden. Die moest uitzoeken of er echt iets aan de hand was. Eigenlijk wel logisch, vond Jef, maar het zat hem toch niet lekker. Daarom bestudeerde hij zijn eigen rooster om uit te vinden, wanneer hij zelf weer een keer gelijk nachtdienst had met Charles. Dat duurde nog een hele tijd. Na deze periode op de afdeling met Down kindjes volgde eerst een leerperiode met tentamens en dan een maand op een andere afdeling. Dat duurde te lang naar zijn zin. Als Charles inderdaad kinderen misbruikte, zouden er misschien nog veel meer slachtoffertjes komen. Dan toch maar met het afdelingshoofd praten. Daar moest hij de volgende week toch naartoe voor een evaluatie, voor hij aan zijn tentamens begon. Het afdelingshoofd was Mrs. Rawlings. Een niet onvriendelijke dame, maar hij moest niet met loze verhaaltjes bij haar aankomen. Maar hard bewijs ontbrak, dus besloot Jef zijn verdenkingen heel voorzichtig te brengen.

Tijdens de evaluatie kwam eerst zijn eigen functioneren natuurlijk aan de orde. Mrs. Rawlings was uitermate tevreden en was ook blij, dat Jef dit werk kennelijk met zoveel plezier deed. Waren er nog bijzondere dingen, waar hij vragen over had of was hij op iets gestuit, waar hij geen weg mee wist?

Ja, eigenlijk wel, Mevrouw, zei Jef. Het is een aantal keren voorgekomen, dat een kindje pijn had met poepen en er ook bloed in de ontlasting zat. En een meisje had een keer pijn met plassen en rode en gezwollen schaamlipjes. Als ik zoiets constateer, vermeld ik dat natuurlijk in mijn rapportage, maar moet ik nog meer doen? Moet er ook gezocht worden naar de oorzaak?

Mrs. Rawlings keek Jef onderzoekend aan. Wat suggereer je, Jef?

Ik suggereer niets, Mevrouw, zei Jef, maar ik heb dus wel onderzocht of het de dagen ervoor ook zo was en dat was niet zo. Het is telkens maar één dag dat ze dat hebben, maar wel steeds als ze de nacht ervoor een nare droom hebben gehad en gehuild.

Jef keek de vrouw tegenover hem strak aan en vervolgde: en steeds had dezelfde collega die nacht dienst gehad.

Mrs. Rawlings beet op haar lip. Wie?

Charles Manning.

Die is al jaren in dienst en de kinderen zijn gek op hem.

Dat weet ik, zei Jef. Ik kan me ook moeilijk voorstellen, dat hij iets zou doen dat niet in de haak is, maar de feiten liggen er wel.

Het moet toeval zijn, oordeelde Rawlings.

Dat hoop ik wel, zei Jef, maar als het dat nu niet is? Is er een manier om daar achter te komen?

Eigenlijk niet, bekende Rawlings. Alleen als hij op heterdaad betrapt wordt. Maar ik geloof niet dat Charles de kinderen iets zou doen. Hij is gek op ze en zij op hem.

Ik ben het op zich met u eens, meende Jef. Ik kan het me ook moeilijk voorstellen. Maar het gebeurt steeds in zijn

laatste nachtdienst voor hij een paar dagen vrij is. De kinderen onthouden voorvallen niet zo lang en tegen dat hij weer dienst heeft, zijn ze het al weer vergeten. De rest van de tijd is hij lief en aardig voor ze.

Rawlings keek Jef peinzend aan. Ik moet hier nog eens goed over nadenken, Jef. Iemand op heterdaad betrappen op seksueel misbruik, is heel lastig. Meestal hebben maar twee mensen gelijk nachtdienst en nemen ze op hun rondes elke een andere afdeling. Er is geen reden om dat ineens anders te doen, tenzij er een nieuwe collega is, die nog ingewerkt moet worden. En die is er niet. Als ik ineens 's nachts op de afdeling verschijn, roept dat vraagtekens op en zal hij zeker niets doen. Ik denk ook niet, dat hij iets doet. Maar het is dus heel lastig voor mij om dat te controleren.

Het komt er dus eigenlijk op neer, begreep Jef, dat ik hem zelf moet controleren als ik een keer gelijk met hem nachtdienst heb.

Jij denkt wel, dat hij kinderen misbruikt, stelde de vrouw vast.

Ik weet dat ik geen bewijs heb, zei Jef, dus ik kan het niet hard maken. Ik heb alleen deze toevalligheden en mijn eigen angstige gevoel dat het wel zo is. Volgens het rooster heb ik de eerste maanden nog geen nachtdienst, gelijk met Charles. Maar misschien zou u in die tijd de rapportages kunnen checken of er tijdens zijn komende nachtdienst weer zo'n voorval is. Ik ben dan niet hier en kan dus hun statussen niet inzien.

Dat is ook jouw taak niet, maar de mijne, weerlegde Rawlings.

Dat klopt. Ik zeg het alleen omdat ik zorg om die kindjes heb. Ik wil niet, dat ze misbruikt worden.

Ik ook niet natuurlijk, zei Rawlings een beetje giftig.

Dat suggereer ik ook niet, zei Jef rustig. En ik hoop dat ik het helemaal mis heb. Als dat zo is, zal ik de eerste zijn om excuses aan te bieden. Maar diep in mijn hart heb ik het

gevoel, dat hij hen wel degelijk iets aandoet. En dan moet hij gestopt worden.

Natuurlijk, was Rawlings het met hem eens. Maar dat is mijn taak. Jij hebt je verhaal gedaan. Het is nu aan mij, om dit verder uit te zoeken. Jij bemoeit je er niet meer mee. Is dat duidelijk, Jef?

Jawel Mevrouw, zei Jef braaf.

Het had geen zin haar nog verder tegen de haren in te strijken. Dat zou maar averechts werken. Maar het zat Jef niet lekker. Toch wist hij nog niet, wat hij nu het beste kon doen. Zijn probleem werd opgelost door een andere collega.

Het was juni geworden en tijdens deze laatste leerperiode voor de vakantie moest Jef dus een aantal tentamens doen. Dat ging gelukkig allemaal goed. Maar in de derde week kreeg hij een mailtje van zijn collega Mandy Upton. Ze had haar vakantie al enige tijd geleden gepland, maar wilde graag een dag eerder vertrekken om drukte op de weg voor te zijn, maar ze had dan nog een nachtdienst. Ze had geprobeerd te ruilen en iedereen al gevraagd, maar niemand kon of wilde haar dienst overnemen. Jef was haar laatste hoop. Kon hij die nachtdienst voor haar draaien? Na de vakantie, draai ik er dan wel één voor jou, beloofde ze.

Jef bekeek het rooster, maar eigenlijk wist hij al wat hij zocht. Het was de week van de nachtdienst van Charles. En het was dan zijn laatste nacht. Ja, hij zou die nachtdienst van Mandy overnemen. En dan eens kijken wat Charles uitvoerde 's nachts. Jef mailde haar, dat het goed was en was de betreffende avond om elf uur present op de afdeling Down. Charles was niet verbaasd hem te zien, want Mandy had hem al verteld van haar ruiling. Het was gebruikelijk, dat na de overdracht van de dienst er een korte ronde over de afdeling werd gemaakt en later om de twee uur weer. Jef verwachtte niet, dat er tijdens de eerste ronde om middernacht iets zou gebeuren. Zijn instinct zei

hem, dat als er iets gebeurde, dat tijdens de ronde van twee uur zou zijn. Jef nam de eerste ronde langs de kleintjes en Charles ging de grotere kinderen langs. Om twee uur deden ze het andersom. Jef liep gewoon naar de gang met de slaapkamers van de grotere kinderen en keek niet naar Charles, die de andere gang nam. Maar zodra hij door de klapdeur was, bleef hij staan. Hij luisterde, maar op zijn gang was alles stil. Hij keek in een paar kamers, maar na een paar minuten ging hij stilletjes terug naar de hal en liep naar de andere klapdeur. Hij gluurde door het raam, maar zag Charles niet op de gang en alle kamerdeuren waren dicht. Dat was alarmerend. Als hij een kamer binnen was gegaan, omdat een kind hem nodig had, zou het logisch zijn om die deur open te laten. Jef gleed geruisloos door de klapdeur en sloop over de gang. Hij keek door de ramen in de kamerdeuren en zag Charles in de kamer van Paulie. Hij stond met zijn rug naar de deur, maar Jef kon zien, dat hij het kind in zijn handen voor zich hield en dat zijn lichaam schokkend bewoog.

Oh God, hij doet het echt, schrok Jef.

Hij hoorde Paulie zacht huilen door de dichte deur. Hij voelde een enorme woede opkomen, maar hij dwong zichzelf tot kalmte. Zijn zorg om het kind kreeg meteen weer de overhand. Hij moest ingrijpen, maar het kind mocht niet nog meer van streek raken. Stil sloop hij de kamer binnen en naderde Charles geluidloos. Die merkte Jef pas op, toen hij een hand op zijn schouder legde en zacht bij zijn oor zei:

Leg Paulie rustig neer en zeg, dat je hem geen pijn meer zult doen.

Charles verstijfde een ogenblik, maar gehoorzaamde toch. Zijn pik gleed weg uit het achterste van het kind en hij legde hem weer in zijn bedje. Hij bracht de pyjama weer in orde en zei zacht tegen het jongetje:

Het is over Paulie. Ik zal je geen pijn meer doen. Ga maar weer rustig slapen.

Het kind keek angstig naar hem en Jef.

Maar die glimlachte geruststellend naar hem en zei: Het is echt waar, Paulie. Charles zal je niet meer aanraken. Ga maar gerust slapen. Ik kom straks nog even bij je kijken.

Jef pakte Charles bij de arm en duwde hem in de richting van de deur. Op de gang had Charles even de neiging om er vandoor te gaan, maar Jef beet hem toe:

Als je hem probeert te smeren, is dat het domste wat je doen kunt. Ik breek je benen voor je bij de deur bent.

Charles keek hem angstig aan. Jef oogde nog steeds als een potige militair, dus liep hij maar braaf mee naar de hal. Hij had weinig keus. Ze gingen het kantoortje binnen en Charles vroeg:

Wat ga je nu doen?

Jij gaat in die stoel zitten en ik zorg, dat je niet weg kunt lopen. Je bent mij te bang en je hebt de neiging domme dingen te doen.

Charles moest even slikken, maar ging braaf zitten. Jef pakte een paar spanbanden uit een kast, die soms nodig waren als kinderen agressief werden en zichzelf of anderen kwaad dreigden te doen. Hij maakte Charles met de banden aan de stoel vast.

Zo, jij gaat nergens meer heen, meende Jef. Nu moet ik even bellen.

Hij belde Mrs. Rawlings uit haar bed.

Met Jef Higgins, Mevrouw, meldde Jef zich. Ik draai momenteel nachtdienst samen met Charles Manning en ik heb hem betrapt, terwijl hij Paulie aan het misbruiken was.

Oh, mijn God, kreet de vrouw. Dat meen je niet.

Helaas wel.

Waar is hij nu?

Ik heb hem in het kantoor aan een stoel vast gemaakt. Hij kan geen kant uit.

Goed. En het kind?

Hij hilde natuurlijk, want hij had pijn. Ik heb de zaak rustig gehouden en gezegd, dat het over is en hij moet gaan

slapen. Dat ik straks nog even bij hem kom. Dat mag niet te lang duren. Hij heeft troost nodig. Maar ik wilde eerst Charles van die afdeling weg hebben en veilig stellen, dat hij nergens heen kan.

Ja, heel goed, Jef. Ik kom gelijk.

Belt u de politie of moet ik dat doen?

Rawlings aarzelde even, maar ze hoorde aan Jef 's stem, dat er geen andere uitweg was.

Ik bel zelf. Dat is mijn taak, zei ze ferm. Ik kom zo snel mogelijk.

Goed, zei Jef. Ik wacht hier op u.

Hij verbrak de verbinding en keek naar Charles. Die keek angstig naar hem op.

Moet de politie erbij komen? Vroeg hij. Kunnen we dit niet anders oplossen?

Nee, zei Jef koud. Je zult boeten voor wat je gedaan hebt.

Je weet niet waarom ik het doe.

Dat wil ik ook niet weten. Wat je ook zegt, je hebt geen enkel excuus. Als je pedofiele neigingen hebt, had je dat bij een arts moeten melden en je onder behandeling laten stellen. En niet bij kinderen blijven werken. Dit was de tweede keer, dat je je aan Paulie hebt vergrepen. En je hebt Frankie, Lizzy en Mickey ook misbruikt. Het heeft geen zin het te ontkennen. Ik heb hun achterste gezien, daags nadat jij ze 's nachts zogenaamd getroost had na een nare droom.

Charles keek geschokt, dat Jef alles wist. Hij staarde even voor zich uit en zuchtte toen.

Ik had niet verwacht, dat je het zou opmerken. Dat je een verband zou leggen. Je hebt helemaal niet veel ervaring met kinderen.

Ik doe dit werk nog niet zo lang, beaamde Jef, maar ik heb wel veel gevoel voor kinderen. En ik heb ervaring met seksueel misbruik. En ik weet dat één plus één, twee is. Ik had alleen geen bewijs. Je op heterdaad betrappen was de enige mogelijkheid. Dat Mandy haar dienst wilde ruilen,

was een gouden kans. Mrs. Rawlings wilde eerst niet geloven, dat ik gelijk had. Maar nu moet ze wel.

Je had al met haar gesproken? Begreep Charles.

Ja, maar ze had bewijs nodig. Een heterdaadje was mijn enige kans.

Charles zuchtte. Het is afgelopen met me.

Ja, gelukkig wel, merkte Jef laconiek op.

Charles zweeg verder en staarde voor zich uit. Kort daarna hoorde Jef snelle voetstappen naderen. Mrs. Rawlings kwam binnen in gezelschap van twee agenten. Ze keek van Jef naar Charles en vroeg:

Wat is er precies gebeurd?

Jef bracht gedetailleerd verslag uit. De agenten luisterden aandachtig mee. De oudste vroeg:

Waarom ging u kijken wat hij uitvoerde in de andere gang?

Ik verdacht hem al van misbruik, legde Jef uit. Ik kon het alleen niet bewijzen.

Hij legde uit wat hij eerder al geconstateerd had en wat hij met zijn afdelingshoofd had besproken. De agent knikte grimmig.

Ik wil het kind graag zien, zei hij.

Dat kan. Gaat u maar mee.

Jef ging hem voor naar de kamer van Paulie. Het jongetje was nog wakker en keek angstig uit zijn oogjes, toen ze binnen kwamen. De agent haalde zijn telefoon uit zijn zak. Jef wilde het kind oppakken, maar de agent vroeg hem even te wachten. Hij maakte snel een paar foto's van Paulie's angstige gezichtje. Toen pakte Jef hem uit zijn bedje en troostte hem.

Ik wil ook graag foto's maken van zijn kontje.

Goed, zei Jef en legde Paulie op de commode. Hij bleef troostend tegen het kind praten, terwijl hij zijn pyjamabroekje uit deed en zijn beentjes omhoog hield. Zijn achterste bloedde nog. De agent nam snel een paar foto's voor Jef het bloed voorzichtig wegveegde en zelf op de anus van het kind smeerde. Hij bleef zacht tegen hem

praten en toen hij klaar was nam hij hem in zijn armen en wiegde hem troostend aan zijn borst. Paulie kwam gelukkig snel tot rust. Hij vertrouwde op Jef, dat het nu echt over was. Jef gaf hem een paar slokjes water en legde hem weer in bed. Hij zong zacht een slaapliedje voor hem en tenslotte deed Paulie zijn oogjes dicht. Na een paar minuten sliep hij rustig. De mannen vertrokken zacht.

Toen ze weer in het kantoor waren, meldde de agent: Geen twijfel mogelijk over wat er met het kind gebeurd is. Ik heb foto's gemaakt. We zullen hem meenemen en insluiten. Ik wil u beiden graag morgen op het bureau zien, om een proces verbaal te ondertekenen.

Dat is goed, zei Mrs. Rawlings. We zullen er zijn.

De agenten gingen weg met Charles en Mrs. Rawlings keek triest naar Jef.

Je had dus toch gelijk.

Helaas wel, gaf Jef toe. Ik had liever ongelijk gehad.

Ja, dat begriep ik.

Ik moet nog een ronde doen. Ik ben de vorige keer niet bij allemaal geweest en ik denk Charles ook niet.

Goed. Ik doe de groten wel. Neem jij de kleintjes maar.

Het bleef verder rustig die nacht. Toen hij 's morgens thuis kwam, ging Jef eerst slapen. Het was zaterdag, dus hij hoefde niet naar school. Maar hij had moeite om in slaap te komen. Hij zag Charles weer voor zich met zijn pik in het kontje van de kleine jongen. Hoe kon een mens zoiets doen? Normaal gesproken was Charles altijd heel lief voor de kinderen. Hij gaf echt om ze. Dat had Jef tenminste altijd gedacht en de andere collega's ook, meende hij. Maar kennelijk had Charles zijn liefde een verkeerde richting gegeven. Maar hij moest die pedofiele neigingen al langer hebben gehad. Zoiets kwam niet zomaar ineens op. Dat geloofde hij niet. Je weet niet, waarom ik het doe, had Charles gezegd. Door zijn woede had hij er op dat moment niet op in willen gaan. Het kostte al moeite genoeg om zich te beheersen en de man niets aan te doen. Maar eigenlijk

was hij er nu wel benieuwd naar. Hij besloot zich de komende tijd eens wat meer te verdiepen in pedofilie en wat die mensen dreef. Het kon leerzaam zijn voor de toekomst. Als je met kinderen werkte, lag dat gevaar altijd op de loer. Het had hem nu maanden gekost om het te zien en de toevallige gebeurtenissen met elkaar in verband te brengen. Daardoor was Paulie voor de tweede maal slachtoffer geworden. Als je zo iets eerder kon opmerken, kon veel leed voorkomen worden. Jef viel in slaap.

“s Middags ging hij eerst naar het politiebureau om de aangifte en het proces verbaal te ondertekenen. Daarna ging hij naar Suzy. Hij vertelde haar alles wat er gebeurd was en ze was net zo geschokt als hij. 's Avonds moest Suzy optreden. Ze was actrice en speelde in het Lyceum Theater in Londen. Ze vertolkte daar de rol van Maria Magdalena in een bijzondere musical, die Don Stacey had geschreven over de lijdensweg van Jezus Christus. Hun vriend, de Eritrese vluchteling Ibrahim Yonas, vervulde de rol van Petrus. Het was net na Pinksteren en de musical draaide nu acht weken. Omdat het in de lijn van het verhaal paste, waren ze op de zondag voor Pasen in première gegaan. Ibrahim had nooit eerder gezongen of geacteerd en na afloop pikten ze Ibrahim 's vrouw Judith op en gingen nog wat drinken in de buurt.

Hoe bevalt het acteren nu je een paar maanden bezig bent, Ibrahim? Vroeg Jef belangstellend.

Goed, Jef, zei Ibrahim. Heel goed zelfs. Dat komt natuurlijk ook door het stuk. Het verhaal blijft boeien en je blijft erover nadenken. Ik merk dat ik steeds beter de man Petrus gestalte kan geven, zoals hij indertijd geweest moet zijn. Dat geeft het werk diepgang, hoewel het natuurlijk in grote lijnen elke avond hetzelfde is. Maar de uitdaging blijft ook, om de boodschap telkens zo goed mogelijk over te brengen. Nee, ik denk, dat ik dit nog heel lang wil doen. Het verveelt nooit, lijkt me.

Daar ben ik blij om, zei Jef. Hoe lang blijft deze musical draaien? Is dat al bekend?

Het blijft een jaar in het Lyceum, heb ik begrepen, zei Suzy. De recensies zijn goed, dus er is geen reden om eerder te stoppen, lijkt me. Wat ze daarna gaan doen, weten we nog niet. Maar in de vakantieperiode is het Lyceum altijd een maand dicht. Voorheen met de Lion King traden we dan op in andere theaters in het land. Ik heb nog niet gehoord of we dat nu ook gaan doen. Dit is een andere producent. Maar gezien het succes tot nu toe, denk ik wel dat er her en der optredens gaan volgen.

Brengt Oom Don je nog steeds elke dag op en neer van het theater naar Guildford? Vroeg Jef.

Nee, dat hoeft niet meer, grijnsde Ibrahim. Van mijn eerste geld ben ik rijles gaan nemen en ik heb nu mijn rijbewijs en zelf een auto gekocht. Ik heb zo'n spoedcursus gedaan. Ik heb overdag toch tijd zat om te oefenen. Het ging in één keer goed. Maar rijden in Londen is best lastig. Het is hier veel drukker, dan in Guildford. Dus ik parkeer de auto bij Waterloo Station en ga verder met de trein.

Heel verstandig, vond Jef. Maar jullie hebben geen plannen om wat dichterbij de stad te gaan wonen? Dat heen en weer rijden en vaak diep in de nacht thuis komen, zal op de duur niet meevallen.

Dat zou wel handig zijn, maar het is moeilijk om iets in Londen te vinden, zei Judith. We hebben er wel al naar gekeken, maar het is erg duur en er is weinig keus, vind ik. Dat is wel zo, was Jef het met haar eens. Ik liep daar zelf ook tegenaan, toen ik vorig jaar op mezelf wilde gaan wonen. Ik ben uiteindelijk in Hammesmith terecht gekomen. Dat heeft een goede verbinding met het centrum. Je bent er zo met de trein.

Ja, misschien is daar meer keus, zei Judith. We zullen nog wel eens verder zoeken. Maar ik moet dan ook ander werk vinden. Ik wil niet de hele dag thuis zitten. Voor het geld is het niet zo nodig, dat ik werk. Ibrahim verdient nu zoveel

dat hij me best kan onderhouden, maar ik verveel me alleen thuis.

Ja, dat kan ik me voorstellen, zei Jef. Lijkt de gehandicaptenzorg je iets? We zijn net een collega kwijt geraakt. Die bleek pedofiel te zijn en heeft vier kindjes misbruikt, voor ik hem betrapte gisteren.

Jef vertelde wat er gebeurd was. Judith reageerde geschokt.

Och God, die arme kinderen. Wat erg. Hoe verwerken die kindjes dat?

Dat is moeilijk te zeggen, meende Jef. Ze kunnen zich niet goed uiten. Kunnen amper praten. Maar bij alle vier was er na een dag niets meer aan ze te merken. Als ze geen pijn meer voelen, lijken ze het te vergeten. Of dat echt zo is, weet ik niet. Ik ben geen kinderpsycholoog. Hoe dit met Paulie gaat, moeten we afwachten. Hij is nu voor de tweede keer misbruikt. Misschien legt hij een verband met de vorige keer. Maar ik hoop natuurlijk, dat hij het weer snel vergeet. Ik heb geen dienst de komende week, maar ik zal wel bellen met de collega's om op de hoogte te blijven. Het is heel erg, wat er gebeurd is.

Dat is het zeker, waren de anderen het met hem eens. Kort daarna braken ze op. Jef ging met Suzy mee naar haar flatje bij Covent Garden en bleef daar de rest van het weekend. De seks ging weer goed. Jef was teder en voorzichtig en wist intussen wat Suzy lekker vond. Zelf kon hij natuurlijk niet klaar komen zonder geslachtdelen. Hij had alleen namaakballen van kunststof met een klein pikje eraan om als een gewone man staande te kunnen plassen. Maar hij vond het wel fijn als Suzy hem streelde in zijn kruis en liezen. Het wond hem toch op, als ze dat deed. Maar verder had hij voldoende aan het genot dat hij haar kon verschaffen met zijn vingers en zijn tong. Meer zat er voor hem ook niet in, wist hij, maar hij was er tevreden mee. Hij hield heel veel van Suzy en nu ze hem steeds meer als partner ging accepteren, kwam samenwonen

misschien in zicht. Dan had hij haar elke dag bij zich. Dat zou heerlijk zijn. Zondag 's middags begon hij er voorzichtig over.

Na het eten moet ik weer weg, liefje. Vanavond kom je weer in een leeg huis. Ik zal je missen, komende week.

Ik jou ook, Jef, zuchtte Suzy en streelde hem door zijn korte krullen.

Ik zou hier wel vaker willen zijn, zei hij zacht.

Suzy glimlachte. Ze kende hem en wist dat er een vervolg zou komen. Ze had er natuurlijk zelf ook al over nagedacht of ze Jef meer om zich heen wilde. Hij was weliswaar een man, maar wel een heel lieve en zorgzame man. Hij had niets agressieus over zich en voelde haar in bed ook goed aan. Dus wat hield hen tegen om de volgende stap te doen? Eigenlijk niets, meende ze.

Zou jij mij ook wel vaker bij je willen hebben, Lieverd? Vroeg Jef voorzichtig.

Suzy legde glimlachend haar armen om zijn hals.

Ja, lieve Jef. Dat zou ik ook best willen. En ik denk, dat ik weet waar je op aanstuurt.

Jef lachte opgelucht. Ik zou graag samenwonen, zei hij zacht.

Suzy lachte blij dat het hoge woord eruit was. Bij jou of bij mij? Vroeg ze ondeugend.

Jef grinnikte. Ik denk dat bij jou praktischer is. Als je 's avonds laat uit het theater komt, hoef je niet zo ver over straat. Ik zou je ook op kunnen halen als ik geen dienst heb. Je weet dat ik het altijd naar vind, als je alleen over straat moet in het donker.

Dat weet ik, ja. Maar ik vind het niet erg. Ik doe het al jaren en er is nog nooit iets gebeurd. Maar 's nachts nog helemaal naar Hammersmith rijden met de trein, lijkt me geen goed plan. Maar wat wil jij dan met je flat daar?

Wat dacht je van verkopen aan Ibrahim en Judith?

Geen slecht idee, vond Suzy. Volgens mij was je dat gisteravond al van plan. Daarom begon je over verhuizen

naar de stad. Ik ken je, stiekemerds. Je gooide bewust een balletje op tegen Judith, over verhuizen.

Inderdaad, gaf Jef toe. Is dat erg?

Nee, lachte Suzy. Je mag best plannen maken. Maar dat gaan we dan voortaan wel samen doen. Als we gaan samenwonen, moeten we er wel helemaal voor gaan en niet ieder ons eigen plan trekken. Dan werkt het niet.

Dat is waar. Je hebt helemaal gelijk, mijn lief. Maar ik vind dat je Ibrahim komende week best mag polsen of ze interesse hebben. En dan moeten we nadenken over de prijs. Ik heb er deels een hypotheek op zitten en ik weet niet of Ibrahim al een hypotheek kan krijgen. Ze hebben natuurlijk geen spaargeld. Maar Ibrahim heeft wel een ruime gage, heb ik gehoord. Als ze interesse hebben, moeten ze maar eens informeren hoeveel ze mogen lenen. Dan kunnen we zien of we daarmee tot elkaar kunnen komen.

Dat is goed, zei Suzy. Ik zal het er met hem over hebben. Wat heb jij voor dienst, komende week?

Ik begin weer met vijf dagdiensten. Dus ik kom vrijdagmiddag na het werk hierheen. Het weekend heb ik vrij en dan volgen vier avonddiensten. Ik zal mijn rooster uitprinten en hier ophangen. Dan weet jij ook waar je aan toe bent. Ik wil komend weekend mijn kleren en andere kleine spullen hierheen brengen. Wat ik met de grote dingen doe, weet ik nog niet. Maar dat komt later wel. Dat heeft geen haast.

Goed, dat doen we zo. Je trekt volgende week bij me in. Spannend. En leuk ook. Weer een echte relatie. Niet meer alleen. Ik houd van je, Jef. Je bent een heel lieve man. Ik had nooit gedacht, dat ik nog eens met een man zou gaan samenwonen.

Ik ben niet zomaar een gewone man, Suus. Als ik dat wel was, zou het niet lukken.

Nee, dat zou ik niet kunnen, was ze het met hem eens.

Jef trok haar lekker tegen zich aan. Het kan raar lopen in het leven, Suus, verzuchtte hij. Een jaar geleden dacht ik nog dat de liefde over zou zijn voor mij. Dat ik voortaan alleen door het leven zou moeten. Ik had het toen met je vader over mijn liefde voor jou. Die vroeg zich af, wat de bedoeling ervan was. Ik hield wel van jou, maar jij hield niet van mannen. Dus het zou nooit iets worden. Dat ik geen geslachtsdelen meer had, leek er niets mee te maken te hebben. Dus waarom gebeurde zoiets dan? Waarom moest uitgerekend ik, op een vrouw als jij verliefd worden? Nu weten we waarom. Jij zou je partner verliezen en ik moest beschikbaar zijn om je te troosten. En weer een nieuwe richting aan je leven te geven. En aan het mijne. Alles lijkt toch voorbestemd.

Dat zegt Pa ook altijd. Alles heeft een doel, meent hij, maar wij zien de samenhang tussen gebeurtenissen niet altijd meteen. Hij denkt veel over die dingen na, tegenwoordig.

Ja. En hij heeft vaak gelijk, denk ik. Ik vraag hem nog wel eens om raad. Hij doorziet veel dingen sneller dan wij.

Suzy glimlachte. Daar is hij vader voor. En Partner. Met een hoofdletter.

Ja, lachte Jef, inderdaad. Hij is een man met een hoofdletter. Een partner in veel opzichten en belangrijk voor veel mensen. Ik noem hem Oom John, maar ik zou hem ook Vader kunnen noemen. Ik houd ook van hem als een vader. Ik heb heel veel aan hem te danken. Maar ook aan de andere Partners. Oom Tim heeft ook veel voor me gedaan, vorig jaar. Ook een heel fijn mens. Eigenlijk zijn het allemaal heel fijne mensen. Ze geven je het gevoel, dat je belangrijk bent voor hen. Terwijl ze eigenlijk juist belangrijk zijn voor mij. Net andersom dus.

Niet alleen andersom. Het is juist wederzijds. Jij bent ook echt belangrijk voor hen. Het is hun vorm van levensvervulling. Vooral bij Pa en Oom Don. De rest is er vanzelf ingegroeid. Het belang van de ander is hun belang. Ieder mag zijn zoals hij is. Liefde en respect, daar gaat het

om. Het is hun levensmotto. En ze maken het al tientallen jaren waar. Bij iedereen waarmee ze te maken krijgen. Dat heb je nu weer gezien met Ibrahim en Judith. En daarna met Bella. Het gebeurt bij iedereen. Het is begonnen met Oom Tim en Tante Mary en later met Tom. Bij hem speelde het ook heel sterk. Zijn eigen vader had hem het huis uit geschopt om zijn homoseksualiteit, maar bij ons kon hij gewoon zichzelf zijn. Natuurlijk was iedereen wel verbaasd dat hij, toen Ed dood was, ineens een heterorelatie met Sigrid had. Maar wie waren wij om daar een oordeel over te vellen? En hij bleef verder gewoon dezelfde Tom: sterk en betrouwbaar. Altijd klaar staan voor ieder, die in nood verkeert. Hij heeft ook al veel mensen geholpen. Zowel binnen de familie als erbuiten. En heeft zich daarmee vrienden voor het leven verworven.

Ja, dat weet ik. Hij was voor mij vorig jaar ook een steunpilaar. Toen ik net terug was uit Afghanistan en met mezelf overhoop lag. Ik ben blij, dat ik toen het lef heb gehad om naar hem toe te gaan. Anders was ik nooit gekomen waar ik nu ben. Lekker knus bij jou. En met weer een positieve blik op de toekomst.

Zo is het. Onze familie geeft iedereen dat gevoel. En daardoor breidt de familie ook steeds verder uit. Want jij wordt nu ook tot de Partner familie gerekend. En Bella en Mo ook. En in feite Ibrahim en Judith net zo goed. Maar er komen er vast nog meer.

Ja, dat verwacht ik ook wel, zei Jef. Als je eenmaal met dat Partner-virus besmet bent, blijf je het je hele leven. En iedereen besmet er weer andere mensen mee. Zo gaat dat steeds maar door.

Dat is juist de bedoeling, zei Suzy. Daar doen ze het voor. Ze zien het als een vorm van geloof uitdragen.

Dat is het in zekere zin ook, was Jef het met haar eens. De één is er wat actiever in dan de ander. Tom is er heel actief in, maar in feite doen we het allemaal. Jij ook. Als jij het principe van liefde en respect niet had gehanteerd, zou je

mij nooit bij je hebben toegelaten. Dan zou je elke man afgeweerd hebben en ik zou geen schijn van kans gehad hebben. Maar je liet me toe in je huis om voor Michael te zorgen, toen Beth er niet meer was. En ik mocht je troosten, als je verdriet te zwaar was om alleen te dragen. Ik mocht je aanraken en je accepteerde me om de mens, die ik ben. Want daar gaat het om. Een Partner maakt geen onderscheid, tussen man of vrouw, homo of hetero, blank of zwart. Iedereen is gelijk. En wordt met evenveel liefde en respect geaccepteerd, zoals hij is. En wordt als een nieuwe Partner gezien.

Ja, zo is het wel, beaamde Suzy. En daardoor heb ik nu weer een nieuwe eigen partner, waar ik heel gelukkig mee ben. Geef me nog maar eens een kus, Partner.

Dat deed Jef natuurlijk. Met liefde en respect.

Een paar weken later was Tom Kingston in een ander deel van Londen op weg naar de supermarkt in het stadsdeel Ilford, waar hij woonde. Zijn vrouw Sigrid was naar haar werk en het was zijn beurt om de boodschappen te doen. Vlakbij de supermarkt ving hij een gesprek op tussen twee dames over een overval op een school in de buurt. Hij hoorde:

Een grotere jongen, die met een pistool een lokaal met eersteklassertjes binnendrong en een kind neerschoot.

Tom schrok en stapte snel op de vrouwen af.

Neem me niet kwalijk, Mevrouw. Over welke school hebt u het?

Over die middelbare school op Cricklefield Square. Hij heeft een kind neergeschoten en de directrice aangevallen. Het is toch verschrikkelijk, dat zoiets in onze wijk gebeurt. Het is een Moslim, heb ik gehoord.

De angst sloeg Tom om het hart. Dat was de school waar zijn eigen pleegzoon Mohammed op zat. En die zat in de

eerste klas. Hij haastte zich daarheen en zag onderweg nog meer ouders gejaagd die kant op hollen. Vlak voor het plein stuitte hij op een grote drom mensen. Het plein voor de school was afgezet door de politie. Tom wurmde zich door de menigte en bereikte de afzetting. Aan de andere kant van het plein, iets opzij van de ingang van de school, stond een commandobusje. Tom sprak de agent bij de afzetting aan.

Mag ik vragen, Sir, is inspecteur Johnson daarginds in dat busje?

De agent keek hem onderzoekend aan. De inspecteur is daarbinnen, ja. Waarom wilt u dat weten?

Ik ken hem goed. We hebben in het verleden vaker samen problemen zoals deze hier, opgelost. Ik denk dat ik hem nu ook van dienst kan zijn. Mijn naam is Tom Kingston. Wilt u vragen of ik naar hem toe mag komen?

De agent overwoog dit en besloot dat vragen geen kwaad kon. Via de portofoon nam hij contact met zijn meerdere op. Een minuut later mocht Tom erdoor. Hij stak snel het plein over en klopte op de deur van het busje. Johnson deed open.

Zo Kingston, kom je je weer met politiezaken bemoeien?

Mijn zoon zit op die school, Johnson. In de eerste klas, dus maak ik me zorgen. Vind je dat vreemd?

Natuurlijk niet. Hoe heet je zoon?

Mohammed el Sana. Hij is mijn pleegzoon.

Dat is een Moslimnaam.

Klopt. Hij is Moslim. Wat zou dat?

Het is een Moslimjongen, die daar met een pistool loopt te zwaaien. Maar uit een hogere klas, heb ik begrepen. Hij heeft een eersteklassertje neergeschoten, maar waarschijnlijk een Christen jongetje, geen Moslim.

Weet je wie het is? Heb je contact met hem?

Ik weet wie het is. Ene Salem Hamidi, 15 jaar. Heeft een broer Karim in die klas.

Salem? Mijn God, niet te geloven.

Ken je hem?

Ja. Ik heb hem op les gehad op de sportschool. En Karim is een vriendje van mijn zoon. Hij komt vaak bij ons thuis. Ze zijn ongeveer even oud, net 13.

Wat weet je van die Salem?

Nette jongen, rustig. Hij is helemaal geen type om dit te doen. Ik heb hem geleerd respect te hebben voor anderen, ook al is het een tegenstander. Dat leer ik al mijn jongens op de sportschool. Salem was altijd heel volgzaam. Dit is niets voor hem. Ik begrijp het niet. Heb je contact met hem?

Niet echt. Ik heb geprobeerd te bellen, maar de telefoon wordt niet opgenomen. Ik heb geroepen met de megafoon. Toen deed hij even een raam open daar links en riep dat we op moesten donderen, omdat hij anders nog meer kinderen zou neerschieten. Toen hebben we ons busje een stukje opzij gezet, zodat hij ons niet meer kon zien en hebben de omgeving afgezet. Intussen probeer ik meer informatie over hem te krijgen. Wat kun jij nog meer vertellen over dat gezin? Je kent ze blijkbaar.

Ze hebben geen vader meer. Die is al een aantal jaren dood. Ze komen uit Irak. De oudste zoon, Achmed, is 18. Is vorig jaar naar Syrië gegaan om te vechten tegen Assad. Sindsdien is Salem de baas in huis. Hij heeft nog wel een moeder en een oudere zus, maar vrouwen hebben geen stem in huis. De oudste man heeft het voor het zeggen. Sinds Achmed weg is, is dat dus Salem. Er is ook nog een jonger zusje van 10. Maar Salem had het er moeilijk mee, dat weet ik. Hij is ook veel te jong voor zoveel verantwoordelijkheid.

Hm. Ik heb een nieuwtje voor je. Die Achmed is terug. Sinds vorige week. MI5 houdt hem in de gaten. Dat doen ze met alle Syriëgangers, die terugkomen. De meesten zijn flink geradicaliseerd en een gevaar voor hun omgeving.

Dan ben ik bang, dat daar de oorzaak van deze ellende zit, zei Tom. Dat Achmed Salem onder druk heeft gezet om

iets te doen. Een daad stellen of zo, ergens om. Dat pistool zal ook wel van hem zijn. Ik denk niet dat Salem er ooit eerder één in handen heeft gehad.

Dat zou kunnen, meende Johnson, maar dat helpt hem niet. We kunnen niet te lang wachten. We zullen zo actie moeten ondernemen.

Je gaat toch de school niet aanvallen? Zei Tom geschrokken.

Heb jij een ander idee?

Laat mij met hem praten. Hij kent me. Ik ben niet bedreigend voor hem. Ik kan hem ertoe bewegen zijn wapen af te geven en naar buiten te komen.

Johnson keek Tom schattend aan. Je bent niet bang voor hem? Als hij dat pistool op je richt?

Hij zal niet op mij schieten, ... hoop ik. Nee, ik denk niet dat hij dat doet. Hij zal me zeggen terug te gaan, maar hij zal niet op me schieten.

Maar dat weet je niet zeker.

Zoiets is nooit helemaal zeker. Het ligt eraan hoe wanhopig hij is.

Wanhopig?

Ja. Dit is een wanhoopsdaad, wat hij doet. Daar ben ik van overtuigd. Hij staat onder grote druk om dit te doen. En hij zag geen andere uitweg, dan inderdaad dit te doen. Maar eigenlijk wil hij het niet. Het gaat tegen zijn natuur in. Als ik hem een andere uitweg biedt, zal hij luisteren. Dat denk ik in ieder geval.

Hm. Het is het proberen waard. Maar je loopt een enorm risico en ik kan je dus niet beschermen, als je alleen naar hem toegaat. Heb je een wapen?

Nee. Ik was boodschappen gaan doen. Dan heb ik geen wapen bij me, zei Tom droog.

Johnson grijnsde even. Ik dacht dat een vechtjas als jij altijd een wapen bij zich had.

Ik heb mijn twee handen. Dat is doorgaans genoeg. Nu ook. Ik hoef geen wapen. Beter zelfs van niet.

Goed dan. Het is jouw keus. Probeer het maar.

Dank je.

Tom haalde even diep adem en liep rustig naar de zijkant van het gebouw. Hij zag door de ramen op de begane grond een lokaal, waarin zich een groep kinderen had verzameld. Tom spreidde zijn handen met de palm naar voren om te laten zien, dat hij niets bij zich had. Hij riep:

Salem! Doe het raam eens open. Ik wil met je praten.

Er verscheen een jongen in beeld, die een raam open deed.

Meneer Tom! Wat doet u hier? Ga weg. Bemoei u er niet mee.

Ik hoorde wat hier gaande was, Salem. En ik wil graag weten hoe het met Mohammed is.

Met Mohammed is niets aan de hand. Gaat u hier weg.

En Karim?

Karim mankeert niets. Ik ga toch niet op mijn broer schieten!

Maar wel op een andere jongen, heb ik gehoord. Dat begrijp ik niet. Waarom heb je op een jongen uit die klas geschoten?

Dat gaat u niets aan. Bemoei u er niet mee. Ga weg.

Ik bemoei me er wel mee, Salem. Je kent me. Als er met een kind iets is, heb ik daar zorg om. Dit is niets voor jou. Waarom doe je dit?

Dat gaat u niets aan, heb ik gezegd. Ga weg, Meneer Tom. Anders moet ik u ook neerschieten.

Dat hoeft je helemaal niet, Salem. Ik doe je niets. Dat weet je best. Ik ben geen bedreiging voor je, dus hoeft je me niet neer te schieten. Wie heb je wel neergeschoten?

Dat merken jullie nog wel. Zeg maar tegen de politie, dat als ze niet weggaan, ik de hele klas neerschiet.

Dat doe je niet, Salem. Je bent geen massamoordenaar. Er is ook geen reden voor, dus waarom zou je?

Als ze me aanvallen, heb ik er wel een reden voor. Dan schiet ik er zoveel mogelijk neer, voor ik mezelf doodschiet.

Wil je zo graag naar de hemel, Salem? Denk je dat je daar komt als je een stel kinderen neerschiet?

Als ik Christenhonden neerschiet en dan mezelf dood, ga ik naar de hemel. Dat staat in de Koran.

Dat staat helemaal niet in de Koran, Salem. Heeft Achmed je dat wijs gemaakt? Hij is terug, heb ik gehoord.

Hij is terug, ja. En ik denk dat hij beter weet wat er in de Koran staat, dan u. U bent geen Moslim.

Ik ben geen Moslim, nee, maar ik bestudeer elke vrijdag samen met Mo de Koran. Maar dat je naar de hemel gaat als je Christenkinderen doodschiet, staat er echt niet in, Salem. Er staat wel dat je andersdenkenden moet bekeren tot het ware geloof. Niet dat je ze dood moet schieten. Gaat je probleem over het geloof, Salem?

In feite wel. Karim wordt achtergesteld ten opzichte van een Christenkind, omdat hij Moslim is.

Dat is tegen het principe van deze school, dus dat geloof ik niet. Hier is iedereen gelijk, daarom heb ik mijn zoon ook op deze school gedaan. Wat is er gebeurd?

Karim en die ander, die Joey Bristol, hadden evenveel punten op hun eindlijst en Joey is bevorderd, maar Karim niet. Omdat hij zogenaamd niet goed genoeg was. Onzin. Karim is heel slim. Dat weet u ook.

Dat weet ik, ja. Gaat het daarom? Heb je Joey doodgeschoten, omdat hij wel bevorderd werd en Karim niet?

Ja. Als Karim niet verder mag leren, dan hij ook niet. Ik heb eerst tegen Mrs. Sheperd gezegd dat ze Karim ook moest bevorderen. Dat weigerde ze. Ik had haar gewaarschuwd, maar ze bleef weigeren. Dus heb ik hem neergeschoten.

Je wilde een daad stellen, begreep Tom.

Ja, natuurlijk. Zoiets kan ik niet over mijn kant laten gaan. Zegt Achmed dat?